

древъмъ, чрева чревъмъ.

На противъ тоа, кога удареніе-то въ двусложны-те средны имена е на послѣдній-а слогъ, тога оно въ множ. число ся повышава на първый-а, както: лицѣ род. лица и лицѣ лица, челѣ челя, перѣ перѧ, млеко млека, множ. лица лицамъ, лица лицъ лицемъ, челя челя и проч.

§ 132. Средны-те имена, що кончаватъ на **ла** и иматъ удареніе-то на първый-а слогъ, въ мн. число го преносятъ на послѣдній-а слогъ; както: **има**, **знама**, **плѣма**, **сѣма**, мн. **имена**, **зnamena**, **племена**, **сѣмена**, и проч.

§ 133. Нѣкои отъ прилагателны-те кога пріиматъ полно-то окончаніе **ый** и **ий** не премѣняватъ удареніе-то; както: **старъ** старый, **остръ** острый, **вѣренъ** вѣрный, **влаженъ** влажный; а пакъ други го приносятъ на другъ слогъ; както: **благъ** благий, **драгъ** драгий, **глагъ** глагій, **слѣпъ** слѣпій.

§ 134. Сложны-те слова пріиматъ удареніе-то всегда почти на втора-та часть; както: **добро-дѣтельный**, **благо-разумный**, **человѣко-любецъ**, **скоро-пѣсецъ**, **злато-кобеци**, **остро-уменъ**, и проч. Исключаватся отъ тоа правило: